

ИВАН ВАЗОВ ДВЕ ВЪЛНИ

chitanka.info

В зелената горица
зефирът вей едвам.
Пред мен се лей Марица
унила кат вдовица
и аз ѝ думам там:

Обичам твойта песен
и тихият ти стон,
и твоя бляск размесен,
и твоя бяг отнесен
във синий хоризон.

При твоето шумтенье,
изпълнено с печал —
и в мене нещо стене.
Аз падам в размишление
за общият ни дял.

Душата ми и тя е
кат твоя муден бяг,
вълнува се, блуждае,
въздиша и не знае
към кой отива бряг.

Кат теб и тя почена
живота си без грях —
без яд, без кал, без пена,
игрива, развълнена
като детински смях.

До извора си близка —
без минало бе тя,
без скръб, без злоба низка
и любеше да киска
със малките цветя.

*Кат теб и тя растеше
кристална и добра,
с небето хоратеше,
живота ѝ личеше
на песен, на игра.*

*Уви, но днес е мътна!
След толкоз злочестий
кат теб е прашна, плътна:
тя много бури глътна —
и страсти, и помий...*

*И няма вече сила
да дойде в бистрина,
да стане чиста, мила,
тъй както ти към Рила
не можеш се върна!*

Пловдив, 6 април 1882

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.